

Arrest

nr. 304 062 van 28 maart 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DAGYARAN
Dageraadstraat 44
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. DAGYARAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 30 oktober 2020 België is binnengekomen, diende op 4 december 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 21 februari 2015 in Hongarije en op 20 maart 2015 in Duitsland (Eurodac).

1.2. Op 10 oktober 2023 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 12 oktober 2023 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 04/12/2020

Overdracht CGVS: 12/01/2022

Op 6 maart 2023 vond van 8u55 tot 12u16 uw persoonlijk onderhoud plaats met een medewerker van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). U werd bijgestaan door een tolk

die het Dari machtig is. Uw advocaat, meester Doquir loco meester Dayaran, was gedurende het gehele persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U kwam begin 2014 met uw jongere broer aan in Duitsland. Uw ouders en drie jongere zussen volgden later. Op 20 maart 2015 dienden uw ouders in hun hoofde en in hoofde van hun kinderen – waaronder u – een verzoek om internationale bescherming in te Duitsland. Uw ouders verklaarden dat zij in 1998 Afghanistan verlieten en naar Iran trokken omdat een paternale neef van uw moeder genaamd M. met haar wilde huwen. In de jaren nadien volgden telefonische bedreigingen van M., waardoor zij besloten om samen met hun kinderen Iran te verlaten. Op 17 maart 2017 werd uw gezin de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de nog immer voortdurende problemen met M., maar werd wel besloten tot non-refoulement ten aanzien van Afghanistan.

Op 11 december 2019 werd u door de rechtbank van Trier tot een jeugdstraf van 1 jaar en 11 maanden veroordeeld wegens participatie in een groepsverkrachting toen u nog minderjarig was. Als gevolg daarvan werd het besluit tot non-refoulement heronderzocht op 19 juni 2020. Op 27 augustus 2020 werd door de Duitse asielautoriteiten (Bundesamt für Migration und Flüchtlinge; BAMF) besloten dat er geen elementen meer bestaan waaruit bleek dat een verwijdering of teruggrijping naar Afghanistan het non-refoulementbeginsel zou schenden. U tekende op basis van de Duitse beroepstermijnen te laat beroep aan tegen deze beslissing. U verklaarde in uw beroepsschrift dat u Dari noch Pashtou spreekt; dat u nooit in Afghanistan heeft gewoond en er hierdoor te maken zal krijgen met stigmatisering en argwaan; dat u niet in een islamitische omgeving bent gevormd; dat u sinds uw veertiende in Duitsland verblijft en er bent geïntegreerd; dat uw kerngezin zich in Duitsland bevindt; en dat u zich in Afghanistan niet in uw onderhoud zal kunnen voorzien. Nog verwees u naar de familiale problemen met M. Op 9 oktober 2020 oordeelde het BAMF dat uw gemaakte bezwaren niet noopten tot het behoud van uw verblijfsrecht en dat de toegekende non-refoulement uwentwege werd ingetrokken. Het BAMF achtte u niet verwesterd en wel degelijk in staat om een zelfstandig leven uit te bouwen in Afghanistan. Nog wees het BAMF op een reële kans op recidive omdat u in groepsverband handelde en doorging ondanks de vraag van het slachtoffer om te stoppen; u de feiten pleegde terwijl uw (kern)gezinsleden – met name uw drie jonge zussen – zich in Duitsland bevonden; en u in Duitsland een (vervolg)studie noch (vast) werk aanving en duurzaam volhield.

U keerde niet terug naar Afghanistan. Op 30 oktober 2020 reisde u van Duitsland naar België. Op 4 december 2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in te België.

U verklaart op [...] oktober 2000 als Afghaan te zijn geboren in Teheran (Iran) en daar tot uw vertrek naar Europa te hebben gewoond. U stelt Qizilbash-Hazara van etnie te zijn en het sjiitisch-islamitische geloof aan te hangen. U verklaart dat uw ouders Afghanistan eind jaren '90 verlieten omdat M. met uw moeder wilde huwen. Jaren later achterhaalde hij jullie telefoonnummer en bedreigde hij jullie met de dood. Daarnaast reisde M. zelf af naar Iran om te rekruteren voor de Fatemiyoun-brigade. Voorts ontvingen jullie via familie van uw vader in Afghanistan driebrieven van de taliban en werd er ook vanuit de Iraanse autoriteiten gerekruteerd voor de Fatemiyoun-brigade. Door dit alles verlieten jullie Iran in 2013.

Betreffende Afghanistan verwijst u naar de problemen van uw ouders met uw moeders paternale neef M. en stelt u dat deze nog altijd actueel zijn. U voegt toe dat M. en diens familie actief zijn binnen de taliban. U verwijst voorts naar de talibaanse machtsovername en stelt dat u nergens in Afghanistan veilig bent en door hen gedood of gedwongen gerekruteerd kan worden. Ook verwijst u naar de dreigbrieven van de taliban. U voegt toe dat uw kerngezin in Duitsland verblijft en vreest bij terugkeer naar Afghanistan vervolging omwille van uw geloof en etnie. U merkt ook op dat u geboren en getogen bent in Iran en dat u nooit in Afghanistan bent geweest. U zegt de Afghaanse cultuur en het leven aldaar niet te kennen en stelt dat uw mentaliteit anders is, dat u in vrijheid wenst te leven en bovendien door uw verblijf in Europa sinds 2014 bent verwesterd. U voegt hieraan toe dat de taliban mensen die in Europa opgroeiden, aanschouwen als ongelovigen. Uw advocaat onderstreept uw jarenlange verblijf in Europa; dat u opgroeide in Iran en nooit in Afghanistan bent geweest; Hazara en sjiit bent; verwesterd bent met het oog op uw levensstijl, kledij en kapsel; en voegt toe dat u uw geloof niet meer praktiseert.

Inzake uw ingetrokken Duitse verblijfsrecht stelt u dat u in de jaren na de feiten telkens volgens de wetten en normen leefde. U benadrukt verder dat u niet als hoofdverdachte werd aanschouwd; minderjarig en beschonken was; het slachtoffer zelf uit was op seksuele betrekkingen met u; en dat het slachtoffer initieel een geldelijke vergoeding van u en de mededaders (uw vrienden) wenste, wat jullie weigerden.

U voegt toe dat één van de mededaders naar Afghanistan werd gepatriëerd, vervolgens naar Iran reisde en onderweg overleed, waarna u besloot Duitsland te verlaten en naar België af te reizen.

Nog verklaart u dat u na de intrekking van uw Duitse verblijfstitel last kreeg van stress, depressief werd en suïcidale gedachten had. Hiervoor kreeg u in België psychologische bijstand, maar u heeft dit stopgezet.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten voor: uw taskara; een brief van het (voormalige) Afghaanse ministerie van binnenlandse zaken inzake uw ouders' problemen; de eerste bladzijde van de

beslissing van het BAMF van 9 oktober 2020 en de begeleidende brief van uw Duitse advocaat; en de Duitse verblijfskaart van uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt (CGVS, pp. 2-3, 7, 14, 20-21). U verklaart dat u last had van mentale problemen en dat u hiervoor in het verleden een dokter bezocht. U legt echter geen enkel stuk neer ter staving hiervan. Bovendien merkte u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen elementen op die uw deelname aan de procedure bemoeilijken en was u zowel bij de DVZ als op het CGVS telkens in staat om coherente, betekenisvolle antwoorden te geven op de vragen die u werden gesteld. Hierbij dient nog te worden aangestipt dat het ongeloofwaardig is dat u wel zelfstandig het opvangcentrum verliet en – al dan niet via vrienden – een studio in Antwerpen kon huren, maar zogezegd niet weet hoe u met een dokter contact moet opnemen of hoe u een consult moet betalen. Hoe het ook zij, bijgevolg kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Derhalve werden er u géén specifieke steunmaatregelen verleend.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst biedt u geen zicht op essentiële kernelementen van uw identiteit, namelijk uw etnie en uw religie (CGVS, pp. 8, 9-10, 12, 16, 19, 20, 21; BAMF, 17 maart 2017). Hierdoor wordt er ernstige afbreuk gedaan aan uw algemene geloofwaardigheid. Zo geeft u in België aan het sjiietisch-islamitische geloof aan te hangen en van gemengde Qizilbash-Hazara etnie te zijn, maar in Duitsland verklaarden uw ouders Tadzjiek van etnie te zijn en het soennitische geloof aan te hangen. Nog werden u en uw gezinsleden zowel in Duitsland als in België met de familienaam 'T.' geregistreerd. Hier op gewezen, stelt u dat de taliban Qizilbash zien als Tadzjeken en dat iedereen weet dat de Qizilbash in Mazar-e Sharif sjiieten zijn. Dit is evenwel geen dienstige uitleg. U somt voorts diverse islamitische en sjiietische feestdagen op – hetgeen als parate kennis kan worden beschouwd in het licht van een voorgehouden jarenlang verblijf in Iran – maar deze kennis kan ook ingestudeerd zijn, te meer omdat u enkel verwijst naar de islamitische maand muharram maar met geen woord rept over het in deze maand vallende Asjoera, waarbij in Iran tien dagen lang wordt gerouwd om de dood van Imam Hoessein. Het vermoeden van een ingestudeerde karakter wordt bovendien onderstreept omdat u niet (meer) bekend zou zijn met de Iraanse kalender, terwijl u minstens drie jaar naar een Iraanse school zegt te zijn geweest. Betreffende uw verklaringen tot uw twaalfde in Iran school te hebben gelopen is het voorts zeer opmerkelijk dat u geen namen van klasgenoten kan geven met wie u veelvuldig omging en dat u foutief stelt dat school er na drie maanden herbegint in de achtste of negende maand. Dit start namelijk op de eerste dag van de zevende maand en gaat gepaard met tradities die u evenmin noemt.

Nog biedt u geen zicht op uw geloofsbelevens (CGVS, pp. 10, 12, 21; BAMF, 17 maart 2017). Volgens uw ouders' verklaringen in Duitsland hangt uw gezin het soennitische geloof aan. U verklaart op het CGVS enerzijds dat u niet zo religieus bent; dat u wel gelovig maar neutraal bent; en dat u in België nog geen moskee bezocht en in Duitsland slechts één keer met school.

Ook uw advocaat benadrukt dat u geen praktiserend moslim bent. Nog zegt u in Antwerpen te wonen, maar tegelijk afstand probeert te nemen van de Afghaanse gemeenschap, terwijl deze juist in Antwerpen sterk aanwezig is. Tegelijkertijd verklaart u dat u ook in België/Europa de islamitische feestdagen aanhoudt en viert; en tijdens de hierboven reeds genoemde maand muharram zelfs probeert om geen muziek te luisteren – hetgeen niet getuigt van een losse opvatting inzake religie noch wijst op enige mate van verwestering (cf. *infra*).

Na onderzoek van Cedoca ([...]) blijkt bovendien dat u zich op sociale media allerm minst een profiel aanmeet van een gematigd of cultureel moslim, noch dat u zou zijn verwesterd. Uw netwerk blijkt telkens te bestaan uit personen afkomstig uit Centraal-Azië en het Midden-Oosten. Op het wereldwijde net komt uw band met Iran minder uit de verf, maar een van uw profielen geeft wel aan dat u afkomstig bent van en woonachtig bent in Mazar-e Sharif en dat u in het Duitse Lügde school liep. Eén van de door u gevolgde pagina's heeft een monarchistische (leeuwen)vlag die wordt gebruikt door aanhangers van de Pahlavi-dynastie. Tegelijk verwijst u in (enkele van) uw profielen naar het sjiietische geloof; de Hazara's; en naar brigade 313, een in Syrië actieve milite onder gezag van de Iraanse Revolutionaire Garde. Wat dit betreft wordt u er nog op gewezen dat niet is aangetoond dat uw sociale media-activiteiten in België/Duitsland bekendheid zouden genieten bij de Afghaanse autoriteiten, laat staan dat dit u in een dermate negatieve belangstelling van de taliban zou kunnen brengen dat u bij een terugkeer gevaar zou lopen. Er dient te worden benadrukt dat bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland (*réfugié sur place*), de reële

kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen van cruciaal belang zijn. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald in het geval er aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een politieke overtuiging door bovenvermelde overheden (UNHCR, Note on réfugié sur place claims, februari 2004). Dit houdt in dat activiteiten na de vlucht niet noodzakelijk zullen leiden tot een reëel risico van vervolging in het land van herkomst, bijvoorbeeld omdat de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of omdat het opportunistische karakter van deze activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden van de betrokkene. Uit niets blijkt en u toont evenmin aan dat u in België (of in Duitsland) handelingen zou hebben gesteld die anno 2023 aan de autoriteiten bekend zouden zijn en die voor de autoriteiten aanleiding zouden kunnen zijn om ten aanzien van u op dergelijke wijze op te treden dat in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève zou ontstaan. Bovendien is er geen enkele geloofwaardige indicatie voorhanden dat u bij de taliban gekend staat omwille van uw vermeende sjitische of niet-praktiserende geloof, noch dat u om deze reden zou worden geviséerd met het oog op vervolging. Verder is het niet aannemelijk dat de taliban zich actief zou bezighouden met het zoeken van in het buitenland verblijvende burgers die op sociale media bepaalde sympathieën uiten, wanneer zij meer dan genoeg aan hun hoofd hebben door de chaotische situatie in eigen land.

Er kan worden gesteld dat, gelet op de vastgestelde weigering van het geven van zicht op uw werkelijke geloofsovertuiging- en beleving en het klaarblijkelijk opportunistische karakter van uw activiteiten in Europa en op de sociale media, redelijkerwijze van u mag worden verwacht dat u voorafgaand aan een terugkeer de betreffende berichten en profielen op voornoemde sociale media verwijderd. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan (het oprechte karakter van) uw sjitische geloofsovertuiging, dat u niet aantoont of aannemelijk maakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als bekeerling zou profileren of als dusdanig zou riskeren te worden beschouwd en dat u derhalve evenmin aantoont of aannemelijk maakt dat u ingevolge hiervan problemen zou riskeren of een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin zou dienen te koesteren.

Bovenstaande vaststellingen hebben als gevolg dat er ook geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verwesterse waar ook uw advocaat naar verwijst (CGVS, pp. 7, 12, 14, 19-20, 21; BAMF, 9 oktober 2020). Het Duitse BAMF achtte u in 2020 reeds als niet dermate verwesterd dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Op het CGVS stelt u dat u verwesterd bent omdat u frequent naar de kapper gaat; nieuwe, niet-Afghaanse kledij draagt; nooit traditioneel Afghaans gekleed ging; in het weekend muziek wil opzetten; u aan uw zussen geen kledingstijl oplegt; in Duitsland alcohol dronk met vrienden; sigaretten rookt; en in vrijheid wil leven. Nog zegt u dat u intussen andere ideeën heeft. In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont immers op geen enkele manier aan dat de door u omschreven Westerse levensstijl deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Sterker nog, doordat u op diverse vlakken geen zicht biedt op uw werkelijke situatie, kan ook hieruit geen vrees uwentwege worden afgeleid. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U bent er aldus niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Betreffende Iran is de dreigende rekrutering door de Fatemiyoun-brigade in Iran bovendien niet geloofwaardig (CGVS, pp. 8, 9, 16, 17; BAMF, 17 maart 2017). Deze problematiek wordt vooreerst in het Duitse asiëdossier niet benoemd. Daarnaast werd u zelf niet aangesproken door iemand van/namens Fatemiyoun, maar hoorde u dit enkel van andere mensen in de wijk. Ook in de moskee werd er opgeroepen tot aanmelding en er hingen ook posters. Nog werd er actief in de omgeving gerekruteerd, stelt u. U kent zagezegd ook mensen of familieleden van mensen in de wijk die verplicht werden meegenomen voor de Fatemiyoun, maar u heeft er desgevraagd geen exacte info over waardoor dit slechts een blote bewering blijft. Bovendien is het opmerkelijk dat u getuigt van betrokkenheid bij de Afghaanse gemeenschap in Iran, terwijl u eerder stelde deze zoveel mogelijk te hebben vermeden omwille van jullie persoonlijke problemen. Al bij al kan er uit de voorgehouden dreigende rekrutering voor de Fatemiyoun-brigade in Iran geen geloof worden gehecht.

Evenmin kan er geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat M. naar Iran ging, een talibanaanhanger is en rekruteerde voor de Fatemiyoun-brigade (CGVS, pp. 15, 16, 17, 19; BAMF, 17 maart 2017). Vooreerst wordt er in het Duitse asiëdossier met geen woord gerept over M.'s aanwezigheid in Iran, zijn betrokkenheid bij de taliban of zijn rekrutering voor Liwa Fatemiyoun. Nog is het ideologisch niet aannemelijk dat een

talibanaanhanger in Iran mensen zou verzamelen voor deze brigade van de Iraanse Revolutionaire garde. Hiermee geconfronteerd stelt u dat u dit ook niet begrijpt maar benadrukt u dat hij als sjiit voor de taliban én de Iraanse overheid werkte. U klaart deze boude tegenstelling hiermee niet uit.

Betreffende Afghanistan kan bovendien geen geloof worden gehecht aan de problemen met uw moeders neef M. en diens (talibangezinde) familie (CGVS, pp. 5, 8, 17-19; BAMF, 17 maart 2017). Reeds in 2017 oordeelde het Duitse BAMF dat er uit uw ouders' voorgehouden problemen met M. geen vrees voor vervolging in jullie hoofde bij terugkeer naar Afghanistan kon worden afgeleid. Uw reactie dat uw vader oud is en omwille van zijn lage scholing zijn problemen niet goed kon uitleggen, kunnen deze appreciatie niet zomaar ombuigen. Bovendien blijkt uit uw verklaringen op het CGVS dat er in Iran nooit iets is voorgevallen terwijl uw vader in Duitsland nog verklaarde dat M. hem in Iran telefonisch had bedreigd. Hiermee geconfronteerd, stelt u dat u toen nog een kind was en dat het geen mooi verhaal is om op te rakelen met uw ouders. Dit is bevreemdend, daar dit volgens uw en uw ouders' verklaringen de primaire reden was voor jullie vertrek uit Iran. U stelt zelfs dat het probleem met M. dermate van invloed was op jullie leven in Iran, dat u niet met andere Afghanen in Iran in contact mocht komen van uw vader omwille van de angst dat M. op die manier jullie zou kunnen traceren. Dat u desondanks niet op de hoogte bent van de specifieke problemen die uw vader zou hebben gekend in Iran terwijl u zelfs tot op heden met uw vader in contact staat, is dan ook niet aannemelijk en leidt ertoe dat uw voorgehouden vrees aan geloofwaardigheid inboet. Voorts bent u niet op de hoogte of uw familie in Afghanistan problemen heeft gehad na uw ouders' vertrek. In Duitsland kenden jullie geen problemen. Nog huwde M. intussen met minstens één en mogelijk twee vrouwen. Dat uw hele gezin desondanks decennia later nog steeds vreest door M. te worden gedood, blijkt dan ook een louter blote bewering waar u zelfs geen begin van bewijs over neerlegt.

De brief van het (voormalige) Afgaanse ministerie van binnenlandse zaken uit 2017 – ergo ten tijde van uw ouders' verzoek in Duitsland – die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas is niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kan doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken. U presenteert ook enkel de kopieën van de brief en vertaling, welke steeds onderhevig kunnen zijn aan het nodige knip-en plakwerk.

Omdat u geen zicht biedt op de essentiële elementen van uw identiteit, kan er ook niet zomaar vanuit worden gegaan dat u niet kan terugkeren naar Afghanistan (CGVS, pp. 12, 14, 15 19-20, 2&). U geeft aan dat u nooit in Afghanistan bent geweest en de cultuur en het leven er niet kent. Hierbij moet worden herhaald dat u geen correct zicht biedt op essentiële identiteitskenmerken, waardoor u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

Bovendien blijkt uit enkele van uw sociale mediaprofielen dat u zichzelf situeert in dan wel associeert met de Afgaanse stad Mazar-e Sharif. Voorts houdt uw argument dat u niet in Afghanistan kan wonen omdat uw kengezin zich in Duitsland bevindt geen steek, daar u op eigen initiatief naar België bent verhuisd en hier al enkele jaren een eigen leven tracht op te bouwen.

Behalve te worden gedood vreest u voorts door de taliban te worden gerekruteerd (CGVS, pp. 16, 19). Ook hier kan geen geloof aan worden gehecht. Waarom u zich gedwongen bij de taliban zou moeten aansluiten geeft u tot drie keer toe geen antwoord op. U beroept zich louter op de vermeende activiteiten van M. en diens familie bij de taliban en verwijst naar een familielid van M. die vast zou hebben gezeten in Guantánamo en door Daesh werd gedood, maar legt hier geen begin van bewijs over neer. Hoe het ook zij, het Commissariaatgeneraal benadrukt dat het loutere feit dat u een Afgaanse man bent op zich niet voldoende is om te besluiten dat u “tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gedwongen gerekruteerd te worden”. Om dit risico te kunnen evalueren dienen immers diverse elementen, zoals daar zijn uw regio van herkomst, uw familiale en tribale banden, uw persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, etc. in ogenschouw genomen te worden. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de “UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van augustus 2018. Hierin stelt UNHCR dat “depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGE’s, or in areas where pro-government forces, AGE’s and/or armed groups affiliated to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the basis of a well-founded fear of persecution at the hands of State or non-State actors for reasons of their membership of a particular social group or other relevant Convention grounds, combined with a general inability of the State to provide protection from such persecution where the actors of persecution are AGEs”.

Voor de volledigheid moet voorts worden aangestipt dat u de Belgische asieldiensten initieel in het ongewisse liet over de aanleiding van uw vertrek uit Duitsland (Verklaring DVZ, 13 januari 2021, vraag 22; Vragenlijst CGVS door DVZ, 13 januari 2021, vragen 5, 7), waardoor uw algemene geloofwaardigheid

wederom op losse schroeven komt te staan. Bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming werd genoteerd dat uw verblijfsrecht in Duitsland werd ingetrokken omdat u niet voldoende geïntegreerd was en dat u moest terugkeren naar Afghanistan omdat u meerderjarig was. Nog verklaart u op de DVZ dat de Duitse autoriteiten vonden dat u geen evolutie maakte en dat volwassenen uit Mazar-e Sharif terug moesten keren naar Afghanistan. Gevraagd waarom uw ouders dan niet eveneens zouden moeten terugkeren, antwoordde u op de DVZ sec dat dit aan de Duitse autoriteiten moet worden gevraagd. Nog noemde u Duitsers racistisch. U repte met geen woord over de werkelijke reden van de intrekking van uw verblijfsrecht door de Duitse autoriteiten, namelijk omwille van uw aandeel in een groepsverkrachting. Ook uit de op de DVZ voorgelegde eerste bladzijde van de beslissing van het BAMF van 9 oktober 2020 en de begeleidende brief van uw advocaat kan niet worden afgeleid waarom de Duitse autoriteiten enkel uw verblijfsrecht introkken en oordeelden dat u naar Afghanistan kon worden teruggeleid. Dat u bij de start van uw asielpprocedure in België bewust cruciale informatie achterhield over de daadwerkelijke gronden waarop Duitsland besloot uw verblijfsrecht in te trekken, doet uitschijnen dat u de Belgische asielinstanties op intentionele wijze trachtte te misleiden.

Daarnaast is het niet geloofwaardig dat uw ouders niet betrokken zouden zijn geweest in noch op de hoogte zouden zijn van de gerechtelijke procedure hieromtrent (CGVS, pp. 15-16). Gevraagd naar hoe uw ouders op uw veroordeling reageerden, verklaart u dat u hen niet durfde te vertellen en dat het onmogelijk is om hen hierover in te lichten. U was evenwel minderjarig toen de feiten plaatsvonden en derhalve hadden uw ouders ouderlijke verantwoordelijkheid en gezag over u destijds. Dat u desondanks volhoudt dat zij niet op de hoogte waren of zijn, wijst erop dat u de Belgische asieldiensten geen zicht wil geven op uw persoonlijke situatie.

Bovendien tracht u uw rol in de feiten te minimaliseren (CGVS, pp. 14, 20). U verklaart dat het slachtoffer in kwestie zelf op gemeenschap aandrong; u op dat moment minderjarig en geïntoxiceerd was; u niet als hoofdverdachte werd aanzien; en dat het meisje jullie chanteerde. U voegt toe dat u zelf zussen heeft en niet zou willen dat iemand hen iets soortgelijk zou aandoen. Dat u uw aandeel in de feiten minimaliseert, doet geen afbreuk aan de feitelijke beoordeling van de feiten door de Trierse rechtbank, namelijk 1 jaar en 11 maanden cel voor een ernstig misdrijf dat u nota bene als minderjarige pleegde. U werpt dan ook geen ander licht op de beoordeling dat u definitief veroordeeld werd voor uw aandeel in dit ernstig misdrijf.

Voorts moet er worden onderstreept dat u na de intrekking van uw verblijfsstatus in Duitsland louter naar België bent afgereisd om een repatriëring naar Afghanistan te voorkomen (CGVS, pp. 12, 14; BAMF, 9 oktober 2020). U stelt dat een van de eveneens veroordeelde jongens reeds werd gerepatriëerd en zou zijn overleden, maar kan dit op geen enkele manier staven waardoor uw verklaringen niet meer dan een blote bewering blijken. Daardoor kan het CGVS enkel afgaan op uw verklaringen, dewelke op verschillende vlakken reeds als ongeloofwaardig en tegenstrijdig werden bevonden (cf. supra). Tekenend voor uw ineengestuite algemene geloofwaardigheid is overigens uw verklaring op het CGVS dat u uw Dari-accent onderweg naar Europa heeft geleerd, maar om repatriëring te voorkomen in Duitsland nog stelde dat u het Dari noch Pashtou machtig bent.

De overige door u neergelegde documenten die zich in het administratieve dossier bevinden – uw taskara; de pagina van het BAMF; de brief van uw Duitse advocaat; en uw vaders Duitse verblijfskaart – doen geen afbreuk aan de vaststellingen van het CGVS.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende

elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39).

Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral

religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings.

Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er

sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan.

Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en

veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden.

Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De rechtspleging

De commissaris-generaal is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet vermeldt niet de inwilliging van het beroep als sanctie voor de afwezigheid van de verwerende partij op de terechtzitting van de Raad. De Raad is op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting niet verplicht het beroep gegrond te verklaren en aldus verzoeker te erkennen als vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt de bepaling een omkering van de bewijslast in. Deze bepaling heeft wel tot gevolg dat de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dienen te worden beantwoord (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365; RvS 29 oktober 2014, nr. 10 890 (c); RvS 9 maart 2016, nr. 11 839 (c)).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

- Artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet;
- Artikel 3 van het EVRM;
- Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- Het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Waar de bestreden beslissing verzoeker verwijt geen zicht te geven op zijn werkelijke identiteit, benadrukt verzoeker dat de psychologische impact van het zijn van een vluchteling leiden tot inconsistenties in persoonlijke geschiedenisvertelling. Geheugenproblemen, met name bij het ophalen van gedetailleerde informatie zoals namen en data, kunnen een natuurlijke reactie zijn op stress of trauma en niet noodzakelijk een indicatie van oneerlijkheid. Daarnaast kan de perceptie van tijd en het belang dat aan specifieke kalenderdata wordt gehecht, aanzienlijk variëren tussen culturen.

Het onvermogen van verzoeker om namen van klasgenoten te herinneren kan worden verklaard door vele jaren die sindsdien zijn verstreken en de mogelijke psychologische afstand die is gecreëerd door traumatische ervaringen. Daarnaast kan de nadruk op overleven en aanpassing aan nieuwe culturen na migratie hebben bijgedragen aan het verlies van dergelijke specifieke herinneringen.

Wat verzoekers kennis over de feestdag Asjoera betreft, stelt hij dat parate kennis van Islamitische en sjiitische feestdagen niet noodzakelijk een diepgaand begrip of praktijk van het geloof impliceert. Bovendien kunnen religieuze praktijken en de kennis ervan aanzienlijk variëren, zelfs binnen één gemeenschap en het niet vermelden van bepaalde feestdagen zoals Asjoera kan het gevolg zijn van persoonlijke religieuze praktijken die minder nadruk leggen op deze specifieke feestdagen.

Verder stelt verzoeker dat de religieuze beleving vaak een persoonlijke en dynamische ervaring is die verandert naarmate men in verschillende contexten leeft. De beweringen dat men het geloof aanhangt, feestdagen viert, maar niet praktiserend is of moskeeën bezoekt, kunnen wijzen op een persoonlijke vorm van geloofsbeoefening die niet strikt binnen traditionele definities valt. Het kan een reflectie zijn van de individuele zoektocht naar een religieuze identiteit die zich aanpast aan nieuwe culturele omgevingen en persoonlijke overtuigingen. Het feit dat iemand zich in België anders uit dan in Duitsland kan een gevolg zijn van het aanpassen aan verschillende sociale omgevingen, juridische vereisten of zelfs advies van juridische vertegenwoordigers tijdens asielprocedures. In zijn interview geeft verzoeker dan ook duidelijk aan dat hij zich wil distantieëren van andere Afghanen of Iraniërs omdat hij juist zijn eigen identiteit wil ontwikkelen en een nieuw leven wil beginnen.

Verder kan de aanwezigheid op sociale media en de mogelijke risico's niet zomaar worden afgedaan als irrelevant voor de veiligheid. Er is toenemende erkenning dat autoritaire regimes en groeperingen zoals de taliban gebruikmaken van sociale media om tegenstanders te identificeren en te vervolgen. Het zou naïef zijn te denken dat dergelijke groepen geen middelen hebben of interesse tonen in het monitoren van onlineactiviteiten. Er is dan ook een video van de verzoeker waar hij alcohol aan het consumeren is en aan het genieten is van de feestjes in de 'westerse wereld', welke uitermate verboden zijn in Afghanistan.

Aangaande zijn verwestering, meent verzoeker dat het recht op persoonlijke ontwikkeling en het uiten van individuele autonomie een fundamenteel mensenrecht is. Dit omvat het recht om persoonlijke keuzes te maken over levensstijl, kleding en deelname aan sociale activiteiten, zoals het luisteren naar muziek of het bezoeken van een kapper. Deze vormen van expressie kunnen diep verankerd zijn in de persoonlijke identiteit van een individu en een manifestatie zijn van fundamentele veranderingen in iemands overtuigingen en waarden, wat niet zomaar kan worden opgegeven of veranderd bij terugkeer naar een omgeving waar deze niet worden geaccepteerd. Verzoeker licht theoretisch toe.

Verzoeker stelt verder dat ondanks het gegeven dat er persoonlijk contact met de Fatemiyoun-brigade ontbreekt, de indirecte getuigenissen en observaties van rekruteringspraktijken in de wijk en moskee een

consistent patroon vormen dat wijst op een reële aanwezigheid en actieve rekruteringsinspanningen in de gemeenschap.

De angst voor rekrutering hoeft niet voort te komen uit directe benaderingen, maar kan gegrond zijn in de wetenschap van actieve rekrutering in de omgeving en de gevolgen die dit heeft gehad voor bekenden of familieleden.

Wat de meerdere rollen van M. betreft, stelt verzoeker dat het niet ongebruikelijk is dat individuen onder druk worden gezet om dubbelzijdig rollen te spelen in complexe conflicten, zeker in regio's waar politieke en militaire grenzen vaak verschuiven en allianties veranderlijk zijn. De tegenstrijdigheid van M.'s activiteiten kunnen voortkomen uit de noodzaak om te overleven in een milieu waar loyaliteit en allianties kunnen veranderen door externe druk of voor persoonlijk gewin.

Tot slot kan het verschil in getuigenissen tussen verzoeker en zijn vader worden verklaard door een verscheidenheid aan factoren, waaronder trauma, angst om over pijnlijke ervaringen te praten of het verstrijken van tijd wat herinneringen kan vervagen of vervormen.

Het feit dat de verzoeker nooit in Afghanistan is geweest en onbekend is met de cultuur en het leven aldaar verhoogt zijn kwetsbaarheid bij terugkeer. De onbekendheid met lokale talen, culturele normen en sociale structuren zou hem ernstig kunnen benadelen en zijn veiligheid in gevaar brengen. Zijn identiteit als een Afghaan die is opgegroeid buiten zijn geboorteland betekent niet dat hij geen gevaar loopt. In feite kan het juist een verhoogde belangstelling van de Taliban of andere groepen opwekken, omdat hij gezien kan worden als iemand die de westerse waarden heeft aangenomen.

Daarnaast kan verzoeker geen direct bewijs voorleggen, maar het is algemeen bekend dat de Taliban en gelieerde groepen druk en dwang uitoefenen op lokale gemeenschappen en in het bijzonder op jonge mannen en jongens voor rekruteringsdoeleinden. De Taliban staat daarnaast ook bekend omwille van de lokale dynamiek en hun onvoorspelbare aard.

Ongeacht de gronden van de intrekking van het verblijfsrecht in Duitsland, ligt de kern van het verzoek om internationale bescherming bij de huidige risico's die verzoeker zou lopen bij terugkeer naar Afghanistan en niet bij zijn verleden in Duitsland. Verder erkent verzoeker dat er ernstige fouten zijn gemaakt en ook al is het geen excuus, maar de verzoeker had een jonge leeftijd en was geïntoxiceerd waardoor zijn beoordelingsvermogen was beïnvloed. Sindsdien heeft hij gewerkt om zijn leven te verbeteren en heeft hij geen enkele fout meer begaan.

Aangaande de tegenstrijdigheden, stelt verzoeker dat uit psychologisch onderzoek blijkt ook dat wanneer iemand vaker wordt geïnterviewd overeen bepaalde gebeurtenis, hij niet altijd consistent is in zijn verhaal. Dit geldt ook wanneer een gebeurtenis daadwerkelijk heeft plaatsgevonden. Deze inconsistentie is niet per se een teken van ongeloofwaardigheid. Verzoeker wenst te benadrukken dat hij lijdt aan een ernstige depressie en dat zijn angst nog steeds geldt.

Verzoeker verwijst verder naar landeninformatie.

Vervolgens licht verzoeker het risico op verwestering op theoretische wijze toe en benadrukt de nood aan een toekomstgerichte beoordeling.

Verzoeker stelt verder dat hij hem het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend en licht toe.

In ondergeschikte orde meent verzoeker dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming.

Verzoeker wijst in dit verband op de precaire economische en humanitaire situatie in Afghanistan en stelt dat deze te wijten is aan de taliban als actor, hetgeen hij toelicht aan de hand van landeninformatie. Vervolgens wijst verzoeker op de precaire veiligheidssituatie in Afghanistan en verwijst hierbij naar landeninformatie. Bovendien, zo stelt verzoeker, worden personen die terugkeerden uit Europa als *"rijk"* beschouwd, waardoor zij gemakkelijker het slachtoffer werden van criminaliteit.

3.1.2. Inventaris der stukken ter ondersteuning van het verzoekschrift:

"3. Foto van de verzoeker waarop te zien is dat hij deelneemt aan het sociale leven

4. FOTO VAN VERZOEKER DIE DEELNEEMT AAN HET RELIGIEUZE FEEST".

3.1.3. In een aanvullende nota van 14 februari 2024 brengt verzoeker informatie over zijn inkomsten als arbeider-sorteerder, een *"schoolattest"* en een OSAR-rapport aan.

3.1.4. In een aanvullende nota van 14 februari 2024 brengt de commissaris-generaal volgende documenten ter kennis:

- het EUAA-rapport “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian Developments” van 4 november 2022;
- de EUAA-rapport “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023;
- het EUAA-rapport “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022;
- het EASO-rapport “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;
- het EUAA-rapport “Afghanistan Country Focus” van december 2023;
- het EUAA-rapport “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- het EASO-rapport “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- het EUAA-rapport “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022;
- het UNAMA-rapport “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van juni 2023;
- de COI Focus “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban” van Cedoca van 14 december 2023.

3.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.3. De bestreden beslissing oordeelt terecht dat er in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees kan worden vastgesteld daar hij geen zicht biedt op essentiële kernelementen van zijn identiteit (i), hij geen zicht geeft inzake zijn geloofsbelevens (ii), er geen verwestering in diens hoofde kan worden vastgesteld (iii), rekrutering door de Fatemiyoun-brigade niet aannemelijk is (iv), zijn verklaringen aangaande zijn problemen met M. niet kunnen overtuigen (v) en zijn vermeende vrees vanwege de taliban niet gestoeld is op enige feitelijke basis (vi). De bestreden beslissing oordeelt verder terecht dat verzoeker informatie over zijn verblijf in Duitsland verzwegen voor de Belgische asielinstanties, hij zijn aandeel in de groepsverkrachting minimaliseert en louter naar België reisde om een repatriëring vanuit Duitsland te voorkomen (vii).

Verzoeker kan geen afbreuk doen aan deze terechte vaststellingen door het aanbrengen van vergoelijkningen en het herhalen van zijn verklaringen.

De bestreden beslissing merkt immers terecht op dat verzoeker geen zicht biedt op zijn werkelijke identiteit:

“Vooreerst biedt u geen zicht op essentiële kernelementen van uw identiteit, namelijk uw etnie en uw religie (CGVS, pp. 8, 9-10, 12, 16, 19, 20, 21; BAMF, 17 maart 2017). Hierdoor wordt er ernstige afbreuk gedaan aan uw algemene geloofwaardigheid. Zo geeft u in België aan het sjiitisch-islamitische geloof aan te hangen en van gemengde Qizilbash-Hazara etnie te zijn, maar in Duitsland verklaarden uw ouders Tadzjiek van etnie te zijn en het soennitische geloof aan te hangen. Nog werden u en uw gezinsleden zowel in Duitsland als in België met de familienaam ‘T.’ geregistreerd. Hier op gewezen, stelt u dat de taliban Qizilbash zien als Tadzjeken en dat iedereen weet dat de Qizilbash in Mazar-e Sharif sjiieten zijn. Dit is evenwel geen dienstige uitleg. U somt voorts diverse islamitische en sjiitische feestdagen op – hetgeen als parate kennis kan worden beschouwd in het licht van een voorgehouden jarenlang verblijf in Iran – maar deze kennis kan ook ingestudeerd zijn, te meer omdat u enkel verwijst naar de islamitische maand muharram maar met geen woord rept over het in deze maand vallende Asjoera, waarbij in Iran tien dagen lang wordt gerouwd om de dood van Imam Hoesein. Het vermoeden van een ingestudeerde karakter wordt bovendien onderstreept omdat u niet (meer) bekend zou zijn met de Iraanse kalender, terwijl u minstens drie jaar naar een Iraanse school zegt te zijn geweest. Betreffende uw verklaringen tot uw twaalfde in Iran school te hebben gelopen is het voorts zeer opmerkelijk dat u geen namen van klasgenoten kan geven met wie u veelvuldig omging en dat u foutief stelt dat school er na drie maanden herbegint in de achtste of negende maand. Dit start namelijk op de eerste dag van de zevende maand en gaat gepaard met tradities die u evenmin noemt.”

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift op het effect van psychologische trauma's op diens geheugen en bijgevolg verklaringen. De Raad wijst erop dat het aan verzoeker is om dergelijke problemen te staven met medische of psychologische attesten, doch verzoeker laat tot op heden na om enig (begin van) bewijs neer te leggen waaruit blijkt dat verzoekers fysieke of psychische gezondheidstoestand van die aard is dat zij een invloed heeft op zijn vermogen om op zelfstandige en functionele wijze deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud en hierbij de redenen die geleid hebben tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst uiteen te zetten. Het louter herhalen van verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud over zijn

gezondheidstoestand en het aanhalen van algemeenheden kan geenszins volstaan om aan te tonen dat verzoeker zelf met dergelijke problemen kampt.

Bijgevolg wordt de bestreden beslissing ook bevestigd inzake de beoordeling dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood kan worden afgeleid:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt (CGVS, pp. 2-3, 7, 14, 20-21). U verklaart dat u last had van mentale problemen en dat u hiervoor in het verleden een dokter bezocht. U legt echter geen enkel stuk neer ter staving hiervan. Bovendien merkte u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen elementen op die uw deelname aan de procedure bemoeilijken en was u zowel bij de DVZ als op het CGVS telkens in staat om coherente, betekenisvolle antwoorden te geven op de vragen die u werden gesteld. Hierbij dient nog te worden aangestipt dat het ongeloofwaardig is dat u wel zelfstandig het opvangcentrum verliet en – al dan niet via vrienden – een studio in Antwerpen kon huren, maar zogezegd niet weet hoe u met een dokter contact moet opnemen of hoe u een consult moet betalen. Hoe het ook zij, bijgevolg kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Derhalve werden er u géén specifieke steunmaatregelen verleend.”

Waar verzoeker de vaststellingen aangaande zijn identiteit betwist door te wijzen op cultuurverschillen tussen het Westen en Afghanistan, merkt de Raad op dat hij niet *in concreto* aantoonde dat er in Afghanistan een dermate verschillende cultuur heerst dat de verklaringen van verzoeker omtrent zijn identiteit als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. Het betoog dat men in Afghanistan geen waarde hecht aan tijdsbesef is een blote bewering die op generlei wijze wordt gestaafd.

Overigens wijst verzoeker op het tijdsverloop sinds zijn vertrek uit Iran, hetgeen verklaart waarom verzoeker de namen van zijn klasgenoten niet kan herinneren. De Raad is echter van oordeel dat het tijdsverloop geen gepaste verschoning kan bieden waarom verzoeker op geen enkele naam van een klasgenoot kan komen, terwijl hij drie jaar lang hiermee omging. De Raad benadrukt hierbij nogmaals dat verzoeker thans geen enkel bewijs bijbrengt dat zijn geheugen zou zijn aangetast. Een vage, algemene verwijzing naar een geheugensproblematiek ten gevolge van het afgelegde traject van verzoeker volstaat allerminst om diens gebrekkige verklaringen te verschonen.

Voorts poneert verzoeker op algemene wijze dat religieuze praktijken en de kennis ervan variëren naargelang de gemeenschap, maar doet hiermee op geen enkele wijze afbreuk aan de terechte vaststelling dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker niets vermeldde van een zulke belangrijke feestdag als Asjoera terwijl hij jarenlang in Iran zou hebben verbleven. Het vage, en bovendien weinig specifieke verweer van verzoeker toont immers geenszins *in concreto* aan dat verzoekers ervaringen in Iran op een dergelijke mate verschilde van de norm dat hij een zulke belangrijke feestdag naliet te vermelden.

Vervolgens merkt de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker geen zicht geeft op diens geloofsbelevenis:

“Nog biedt u geen zicht op uw geloofsbelevenis (CGVS, pp. 10, 12, 21; BAMF, 17 maart 2017). Volgens uw ouders’ verklaringen in Duitsland hangt uw gezin het soennitische geloof aan. U verklaart op het CGVS enerzijds dat u niet zo religieus bent; dat u wel gelovig maar neutraal bent; en dat u in België nog geen moskee bezocht en in Duitsland slechts één keer met school. Ook uw advocaat benadrukt dat u geen praktiserend moslim bent. Nog zegt u in Antwerpen te wonen, maar tegelijk afstand probeert te nemen van de Afghaanse gemeenschap, terwijl deze juist in Antwerpen sterk aanwezig is. Tegelijkertijd verklaart u dat u ook in België/Europa de islamitische feestdagen aanhoudt en viert; en tijdens de hierboven reeds genoemde maand muharram zelfs probeert om geen muziek te luisteren – hetgeen niet getuigt van een losse opvatting inzake religie noch wijst op enige mate van verwestering (cf. infra). Na onderzoek van Cedoca ([...]) blijkt bovendien dat u zich op sociale media allerminst een profiel aanmeet van een gematigd of cultureel moslim, noch dat u zou zijn verwesterd. Uw netwerk blijkt telkens te bestaan uit personen afkomstig uit Centraal-Azië en het Midden-Oosten. Op het wereldwijde net komt uw band met Iran minder uit de verf, maar een van uw profielen geeft wel aan dat u afkomstig bent van en woonachtig bent in Mazar-e Sharif en dat u in het Duitse Lügde school liep. Eén van de door u gevolgde pagina’s heeft een monarchistische (leeuwen)vlag die wordt gebruikt door aanhangers van de Pahlavi-dynastie. Tegelijk verwijst u in (enkele van) uw profielen naar het sjiiitische geloof; de Hazara’s; en naar brigade 313, een in Syrië actieve milizie onder gezag van de Iraanse Revolutionaire Garde. Wat dit betreft wordt u er nog op gewezen dat niet is aangetoond dat uw sociale media-activiteiten in België/Duitsland bekendheid zouden genieten bij de Afghaanse autoriteiten, laat staan dat dit u in een dermate negatieve belangstelling van de taliban zou kunnen brengen dat u bij een terugkeer

gevaar zou lopen. Er dient te worden benadrukt dat bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland (*réfugié sur place*), de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen van cruciaal belang zijn. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald in het geval er aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een politieke overtuiging door bovenvermelde overheden (UNHCR, *Note on réfugié sur place claims*, februari 2004). Dit houdt in dat activiteiten na de vlucht niet noodzakelijk zullen leiden tot een reëel risico van vervolging in het land van herkomst, bijvoorbeeld omdat de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of omdat het opportunistische karakter van deze activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden van de betrokkene. Uit niets blijkt en u toont evenmin aan dat u in België (of in Duitsland) handelingen zou hebben gesteld die anno 2023 aan de autoriteiten bekend zouden zijn en die voor de autoriteiten aanleiding zouden kunnen zijn om ten aanzien van u op dergelijke wijze op te treden dat in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève zou ontstaan. Bovendien is er geen enkele geloofwaardige indicatie voorhanden dat u bij de taliban gekend staat omwille van uw vermeende sjjiitische of niet-praktiserende geloof, noch dat u om deze reden zou worden geviséerd met het oog op vervolging. Verder is het niet aannemelijk dat de taliban zich actief zou bezighouden met het zoeken van in het buitenland verblijvende burgers die op sociale media bepaalde sympathieën uiten, wanneer zij meer dan genoeg aan hun hoofd hebben door de chaotische situatie in eigen land.

Er kan worden gesteld dat, gelet op de vastgestelde weigering van het geven van zicht op uw werkelijke geloofsovertuiging- en beleving en het klaarblijkelijk opportunistische karakter van uw activiteiten in Europa en op de sociale media, redelijkerwijze van u mag worden verwacht dat u voorafgaand aan een terugkeer de betreffende berichten en profielen op voornoemde sociale media verwijderd. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan (het oprechte karakter van) uw sjjiitische geloofsovertuiging, dat u niet aantoonde of aannemelijk maakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als bekeerling zou profileren of als dusdanig zou riskeren te worden beschouwd en dat u derhalve evenmin aantoonde of aannemelijk maakt dat u ingevolge hiervan problemen zou riskeren of een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin zou dienen te koesteren.”

Verzoeker houdt in zijn verzoekschrift een algemeen betoog over hoe religieuze ervaringen verschillen naargelang de context en hoe dit mogelijks leidt tot een persoonlijke vorm van geloofsbeoefening die niet strikt binnen traditionele definities valt. Verzoeker doet met dit algemeen, theoretisch en bovendien onpersoonlijke betoog geen enkel afbreuk aan de concrete, uitgebreide en omstandige motivering van de bestreden beslissing waaruit genoegzaam blijkt dat verzoeker, mede gelet op zijn voorgehouden specifiek profiel, geen helder zicht biedt op diens geloofsbelevens.

Waar verzoeker stelt dat de taliban zijn sociale mediaprofielen zullen ontdekken, werd reeds door de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat geenszins is aangetoond dat de taliban op de hoogte hiervan zouden zijn. Met algemene, speculatieve argumenten van het tegendeel doet verzoeker geen afbreuk aan de geconcretiseerde motivering van de bestreden beslissing.

Vervolgens oordeelt de bestreden beslissing terecht dat verzoekers problematiek met M. en de Fatemiyoun niet aannemelijk is:

“Betreffende Iran is de dreigende rekrutering door de Fatemiyoun-brigade in Iran bovendien niet geloofwaardig (CGVS, pp. 8, 9, 16, 17; BAMF, 17 maart 2017). Deze problematiek wordt vooreerst in het Duitse asiëldossier niet benoemd. Daarnaast werd u zelf niet aangesproken door iemand van/namens Fatemiyoun, maar hoorde u dit enkel van andere mensen in de wijk. Ook in de moskee werd er opgeroepen tot aanmelding en er hingen ook posters. Nog werd er actief in de omgeving gerekruteerd, stelt u. U kent zogezegd ook mensen of familieleden van mensen in de wijk die verplicht werden meegenomen voor de Fatemiyoun, maar u heeft er desgevraagd geen exacte info over waardoor dit slechts een blote bewering blijft. Bovendien is het opmerkelijk dat u getuigt van betrokkenheid bij de Afghaanse gemeenschap in Iran, terwijl u eerder stelde deze zoveel mogelijk te hebben vermeden omwille van jullie persoonlijke problemen. Al bij al kan er uit de voorgehouden dreigende rekrutering voor de Fatemiyoun-brigade in Iran geen geloof worden gehecht.

Evenmin kan er geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat M. naar Iran ging, een talibanaanhanger is en rekruteerde voor de Fatemiyoun-brigade (CGVS, pp. 15, 16, 17, 19; BAMF, 17 maart 2017). Vooreerst wordt er in het Duitse asiëldossier met geen woord gerept over M.s aanwezigheid in Iran, zijn betrokkenheid bij de taliban of zijn rekrutering voor Liwa Fatemiyoun. Nog is het ideologisch niet aannemelijk dat een talibanaanhanger in Iran mensen zou verzamelen voor deze brigade van de Iraanse Revolutionaire garde. Hiermee geconfronteerd stelt u dat u dit ook niet begrijpt maar benadrukt u dat hij als sjjiit voor de taliban én de Iraanse overheid werkte. U klaart deze boude tegenstelling hiermee niet uit.

Betreffende Afghanistan kan bovendien geen geloof worden gehecht aan de problemen met uw moeders neef M. en diens (talibangezinde) familie (CGVS, pp. 5, 8, 17-19; BAMF, 17 maart 2017). Reeds in 2017 oordeelde het Duitse BAMF dat er uit uw ouders' voorgehouden problemen met M. geen vrees voor vervolging in jullie hoofde bij terugkeer naar Afghanistan kon worden afgeleid. Uw reactie dat uw vader oud is en omwille van zijn lage scholing zijn problemen niet goed kon uitleggen, kunnen deze appreciatie niet zomaar ombuigen. Bovendien blijkt uit uw verklaringen op het CGVS dat er in Iran nooit iets is voorgevallen terwijl uw vader in Duitsland nog verklaarde dat M. hem in Iran telefonisch had bedreigd. Hiermee geconfronteerd, stelt u dat u toen nog een kind was en dat het geen mooi verhaal is om op te rakelen met uw ouders. Dit is bevreemdend, daar dit volgens uw en uw ouders' verklaringen de primaire reden was voor jullie vertrek uit Iran. U stelt zelfs dat het probleem met M. dermate van invloed was op jullie leven in Iran, dat u niet met andere Afghanen in Iran in contact mocht komen van uw vader omwille van de angst dat M. op die manier jullie zou kunnen traceren. Dat u desondanks niet op de hoogte bent van de specifieke problemen die uw vader zou hebben gekend in Iran terwijl u zelfs tot op heden met uw vader in contact staat, is dan ook niet aannemelijk en leidt ertoe dat uw voorgehouden vrees aan geloofwaardigheid inboet. Voorts bent u niet op de hoogte of uw familie in Afghanistan problemen heeft gehad na uw ouders' vertrek. In Duitsland kenden jullie geen problemen. Nog huwde M. intussen met minstens één en mogelijk twee vrouwen. Dat uw hele gezin desondanks decennia later nog steeds vreest door M. te worden gedood, blijkt dan ook een louter blote bewering waar u zelfs geen begin van bewijs over neerlegt."

Verzoeker poneert in zijn verzoekschrift dat de algemene dreiging Fatemiyoun-brigade en hun rekruteringsacties volstaan om een gegronde vrees in diens hoofde vast te stellen. Zulks verweer is echter niet dienstig, omdat verzoekers nood aan internationale bescherming wordt beoordeeld ten aanzien van Afghanistan en niet ten aanzien van Iran. Bovendien dient verzoeker een geïndividualiseerde en concrete vrees aan te tonen, *quod non*.

Voorts kan verzoeker de vastgestelde ongeloofwaardigheden omtrent M. niet ontkrachten door op algemene en speculatieve wijze te poneren dat diens gedragingen kunnen verklaard worden uit opportunisme en noodzaak. Zulks verweer doet immers geen afbreuk aan de concrete en omstandige motivering van de bestreden beslissing. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete argumenten en elementen te weerleggen of in een ander daglicht te stellen, waarbij hij echter geheel in gebreke blijft.

Ook tracht verzoeker zijn tegenstrijdige verklaringen te verschonen door te verwijzen naar een resem aan factoren, waaronder trauma, angst om over pijnlijke ervaringen te praten of het verstrijken van tijd. Een zulke opsomming aan mogelijke factoren kan bezwaarlijk worden aanvaard. Het is immers aan verzoeker om op specifieke en concrete wijze de vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren, doch laat hij het aan de Raad om uit een resem mogelijke oorzaken een eventuele verschoningsgrond te vinden. Zulks verweer is niet dienstig.

Nog oordeelt de bestreden beslissing op pertinente wijze dat er in verzoekers vrees tegenover de taliban niet aannemelijk is:

"Omdat u geen zicht biedt op de essentiële elementen van uw identiteit, kan er ook niet zomaar vanuit worden gegaan dat u niet kan terugkeren naar Afghanistan (CGVS, pp. 12, 14, 15 19-20, 2&).

U geeft aan dat u nooit in Afghanistan bent geweest en de cultuur en het leven er niet kent. Hierbij moet worden herhaald dat u geen correct zicht biedt op essentiële identiteitskenmerken, waardoor u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt. Bovendien blijkt uit enkele van uw sociale mediaprofielen dat u zichzelf situeert in dan wel associeert met de Afghaanse stad Mazar-e Sharif. Voorts houdt uw argument dat u niet in Afghanistan kan wonen omdat uw kengezin zich in Duitsland bevindt geen steek, daar u op eigen initiatief naar België bent verhuisd en hier al enkele jaren een eigen leven tracht op te bouwen.

Behalve te worden gedood vreest u voorts door de taliban te worden gerekruteerd (CGVS, pp. 16, 19). Ook hier kan geen geloof aan worden gehecht. Waarom u zich gedwongen bij de taliban zou moeten aansluiten geeft u tot drie keer toe geen antwoord op. U beroept zich louter op de vermeende activiteiten van M. en diens familie bij de taliban en verwijst naar een familielid van M. die vast zou hebben gezeten in Guantánamo en door Daesh werd gedood, maar legt hier geen begin van bewijs over neer. Hoe het ook zij, het Commissariaatgeneraal benadrukt dat het loutere feit dat u een Afghaanse man bent op zich niet voldoende is om te besluiten dat u "tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gedwongen gerekruteerd te worden". Om dit risico te kunnen evalueren dienen immers diverse elementen, zoals daar zijn uw regio van herkomst, uw familiale en tribale banden, uw persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, etc. in ogenschouw genomen te worden. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international

protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van augustus 2018. Hierin stelt UNHCR dat “depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGE’s, or in areas where pro-government forces, AGE’s and/or armed groups affiliated to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the basis of a well-founded fear of persecution at the hands of State or non-State actors for reasons of their membership of a particular social group or other relevant Convention grounds, combined with a general inability of the State to provide protection from such persecution where the actors of persecution are AGEs”.

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift zijn verklaringen met betrekking tot zijn onbekendheid met de Afghaanse cultuur maar hiermee doet hij geen afbreuk aan de in de bestreden beslissing, omtrent deze verklaringen gedane, pertinente en correcte vaststellingen. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete argumenten en elementen te weerleggen of in een ander daglicht te stellen, waarbij hij echter geheel in gebreke blijft.

Waar verzoeker nog wijst dat hij in het vizier van de taliban zal komen vanwege zijn verwestering, merkt de Raad op dat er in hoofde van verzoeker geen verwestering kan worden vastgesteld, hetgeen *infra* omstandig en uitgebreid wordt besproken.

Omtrent verzoekers vrees voor rekrutering benadrukt de Raad opnieuw dat een vage, niet geïndividualiseerde vrees niet leidt tot de vaststellingen van een nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Tot slot overweegt de beslissing terecht het volgende aangaande de feiten die zich afspeelde in Duitsland:

“Voor de volledigheid moet voorts worden aangestipt dat u de Belgische asiendiensten initieel in het ongewisse liet over de aanleiding van uw vertrek uit Duitsland (Verklaring DVZ, 13 januari 2021, vraag 22; Vragenlijst CGVS door DVZ, 13 januari 2021, vragen 5, 7), waardoor uw algemene geloofwaardigheid wederom op losse schroeven komt te staan. Bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming werd genoteerd dat uw verblijfsrecht in Duitsland werd ingetrokken omdat u niet voldoende geïntegreerd was en dat u moest terugkeren naar Afghanistan omdat u meerderjarig was. Nog verklaart u op de DVZ dat de Duitse autoriteiten vonden dat u geen evolutie maakte en dat volwassenen uit Mazar-e Sharif terug moesten keren naar Afghanistan. Gevraagd waarom uw ouders dan niet eveneens zouden moeten terugkeren, antwoordde u op de DVZ sec dat dit aan de Duitse autoriteiten moet worden gevraagd. Nog noemde u Duitsers racistisch. U repte met geen woord over de werkelijke reden van de intrekking van uw verblijfsrecht door de Duitse autoriteiten, namelijk omwille van uw aandeel in een groepsverkrachting. Ook uit de op de DVZ voorgelegde eerste bladzijde van de beslissing van het BAMF van 9 oktober 2020 en de begeleidende brief van uw advocaat kan niet worden afgeleid waarom de Duitse autoriteiten enkel uw verblijfsrecht introkken en oordeelden dat u naar Afghanistan kon worden teruggeleid.

Dat u bij de start van uw asielpcedure in België bewust cruciale informatie achterhield over de daadwerkelijke gronden waarop Duitsland besloot uw verblijfsrecht in te trekken, doet uitschijnen dat u de Belgische asielinstanties op intentionele wijze trachtte te misleiden.

Daarnaast is het niet geloofwaardig dat uw ouders niet betrokken zouden zijn geweest in noch op de hoogte zouden zijn van de gerechtelijke procedure hieromtrent (CGVS, pp. 15-16). Gevraagd naar hoe uw ouders op uw veroordeling reageerden, verklaart u dat u hen niet durfde te vertellen en dat het onmogelijk is om hen hierover in te lichten. U was evenwel minderjarig toen de feiten plaatsvonden en derhalve hadden uw ouders ouderlijke verantwoordelijkheid en gezag over u destijds. Dat u desondanks volhoudt dat zij niet op de hoogte waren of zijn, wijst erop dat u de Belgische asiendiensten geen zicht wil geven op uw persoonlijke situatie.

Bovendien tracht u uw rol in de feiten te minimaliseren (CGVS, pp. 14, 20). U verklaart dat het slachtoffer in kwestie zelf op gemeenschap aandrong; u op dat moment minderjarig en geïntoxiceerd was; u niet als hoofdverdachte werd aanzien; en dat het meisje jullie chanteerde. U voegt toe dat u zelf zussen heeft en niet zou willen dat iemand hen iets soortgelijk zou aandoen. Dat u uw aandeel in de feiten minimaliseert, doet geen afbreuk aan de feitelijke beoordeling van de feiten door de Trierse rechtbank, namelijk 1 jaar en 11 maanden cel voor een ernstig misdrijf dat u nota bene als minderjarige pleegde. U werpt dan ook geen ander licht op de beoordeling dat u definitief veroordeeld werd voor uw aandeel in dit ernstig misdrijf.

Voorts moet er worden onderstreept dat u na de intrekking van uw verblijfsstatus in Duitsland louter naar België bent afgereisd om een repatriëring naar Afghanistan te voorkomen (CGVS, pp. 12, 14; BAMF, 9 oktober 2020). U stelt dat een van de eveneens veroordeelde jongens reeds werd gerepatriëerd en zou zijn overleden, maar kan dit op geen enkele manier staven waardoor uw verklaringen niet meer dan een blote bewering blijken. Daardoor kan het CGVS enkel afgaan op uw verklaringen, dewelke op verschillende vlakken reeds als ongeloofwaardig en tegenstrijdig werden bevonden (cf. supra). Tekenend voor uw ineengestuite algemene geloofwaardigheid is overigens uw verklaring op het CGVS dat u uw Dari-accent

onderweg naar Europa heeft geleerd, maar om repatriëring te voorkomen in Duitsland nog stelde dat u het Dari noch Pashtou machtig bent."

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift zijn verklaringen hieromtrent en benadrukt dat zijn huidig verzoek om internationale bescherming dient te beoordeeld worden naargelang de actuele vrees die hij ervaart. De Raad merkt uit de omstandige en uitgebreide motivering van de bestreden beslissing dat verzoekers vrees uitvoerig en grondig werd onderzocht. Hierbij kunnen verzoekers ervaringen in Duitsland een relevant element vormen ter beoordeling van de redenen voor verzoeker om in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Waar verzoeker nog verwijst naar psychologisch onderzoek waaruit blijkt dat wanneer iemand vaker wordt geïnterviewd over een bepaalde gebeurtenis, hij niet altijd consistent is in zijn verhaal, merkt de Raad op dat dit geenszins *in concreto* afbreuk doet aan de omstandige motivering van de bestreden beslissing.

In fine verwijst verzoeker nog naar het aanwezigheid zijn van een ernstige depressie in zijn hoofd. De Raad herhaalt hierbij dat verzoeker hiervan geen enkel objectief medisch attest neerlegt, waardoor dit beperkt blijft tot een blote bewering.

Waar verzoeker verder nog verwijst eventuele problemen die terugkeerders naar Afghanistan kunnen ervaren, oordeelt de Raad, na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, als volgt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "*Afghanistan Country Focus*" januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat "*zina* betreft" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen

hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, *"Afghanistan – taliban's impact on the population"*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*).

Wat personen betreft die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie, zoals het EUAA-rapport *"Afghanistan Country Focus"* van december 2023, blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn, dan wel als verwesterd worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing en aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

De bestreden beslissing stelt hieromtrent terecht het volgende:

“Bovenstaande vaststellingen hebben als gevolg dat er ook geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verwesterings waar ook uw advocaat naar verwijst (CGVS, pp. 7, 12, 14, 19-20, 21; BAMF, 9 oktober 2020). Het Duitse BAMF achtte u in 2020 reeds als niet dermate verwesterd dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Op het CGVS stelt u dat u verwesterd bent omdat u frequent naar de kapper gaat; nieuwe, niet-Afghaanse kledij draagt; nooit traditioneel Afghaans gekleed ging; in het weekend muziek wil opzetten; u aan uw zussen geen kledingstijl oplegt; in Duitsland alcohol dronk met vrienden; sigaretten rookt; en in vrijheid wil leven. Nog zegt u dat u intussen andere ideeën heeft. In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen.”

Doordat verzoeker op diverse vlakken geen zicht biedt op zijn werkelijke situatie, kan ook hieruit geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid en wordt de bestreden beslissing bevestigd:

“U bent er aldus niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.”

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift louter zijn reeds afgelegde verklaringen en haalt verder algemeenheden aan. Hij maakt echter niet aannemelijk dat hij onbekend is met de cultuur en het leven in Afghanistan en Mazar-e-Sharif in het bijzonder. Mazar-e-Sharif, met meer dan een half miljoen inwoners is de provinciale hoofdstad van de provincie Balkh, gelegen in het noorden van Afghanistan, met een internationale luchthaven. De provincie grenst aan Turkmenistan, Tadzjikistan en Oezbekistan. Verzoeker spreekt Dari en het feit dat hij is opgegroeid buiten Afghanistan betekent op zich niet dat hij een gevaar loopt. De twee foto's die het verzoekschrift bevat, en de documenten over verzoekers werk en zijn inschrijving voor een taal cursus Nederlands in 2024 in zijn aanvullende nota, doen op geen enkele manier *in concreto* afbreuk aan de omstandige en pertinente motivering van de bestreden beslissing.

Wat de machtsovername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een

reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...).”*

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker.

Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Tot slot zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door

gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *“Country Guidance Afghanistan”* van januari 2023.

Verzoeker beroept zich niet op deze uitzonderlijke situatie. Evenmin voert verzoeker persoonlijke omstandigheden aan of zijn deze aan de orde die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhogen dat er sprake is van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend vierentwintig door:

S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP